

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 735 ²	Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Σάββατο 27 Ἰανουαρίου 2018 (Νοέμ. 2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ ἀναμορφωτὴς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ὁ **κορυφαῖος τῶν ἱεροκηρύκων** ὅλων τῶν αἰώνων· ἐορτάζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Πολλὲς εἶνε πλευρές, ἀπὸ τίς ὁποῖες μπορεῖ νὰ ἐξετασθῇ ἡ ζωὴ καὶ τὸ κήρυγμά του. Μία πλευρὰ θ' ἀναπτύξω στὴν ἀγάπη σας. Καὶ αὐτὴ εἶνε· **Χρυσόστομος ὁ ἀναμορφωτὴς.**

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἤθελε τὴν κοινωνία ἰδεώδη. Μιὰ κοινωνία, στὴν ὁποία νὰ ἐπικρατῇ ἀπολύτως τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ πατρὸς, μιὰ κοινωνία βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἔλεγε ὅπως ἀκοῦς σήμερα· Ὁχ ἀδερφέ, ἐγὼ θὰ διορθώσω τὸ Ῥωμαῖκο;... Πίστευε ὅτι, καὶ ἕνας ἀκόμη ἄνθρωπος, ὅταν μέσα του ἔχη φωτιά, μπορεῖ νὰ συντελέσῃ στὴν ἀνόρθωσι τῆς κοινωνίας. Καὶ **ἀγωνιζόταν χωρὶς ὑποχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς.**

Ἔλεγε· **Ὅπλο του ἦταν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ,** ἡ ῥομφαία τοῦ πνεύματος. Ἔκανε καλὴ διάγνωσι καὶ ἄρχισε θεραπεία. Ὁχι ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ τὰ κλαδιά· βρῆκε τίς **ρίζες τῆς κοινωνίας,** καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτές. Καὶ ποιέες εἶνε οἱ **ρίζες;**

● Εἶνε πρῶτον ἡ **ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.** Ἀπὸ ἑκεῖ ἄρχισε ὁ Χρυσόστομος. Πίστευε, ὅτι ὁ γάμος εἶνε μυστήριον, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἐνώνει ἄνδρα καὶ γυναῖκα δὲν εἶνε τὰ κούφια λόγια, τὸ σωματικὸ κάλλος, τὸ χρῆμα, ἀλλὰ ἡ ἀρετὴ.

Οἱ περισσότεροι νέοι κοιτάζουν νὰ βροῦν πλοῦσια νύφη· ὄχι «εὐτροπον», λέει, ἀλλὰ «εὐφορον» γυναῖκα. Ἐκεῖνος ἦταν **ἐναντίον τῆς προίκας,** ἐναντίον τῶν προικοθηρῶν, ἐναντίον τῶν ἐθίμων ἐκείνων ποὺ μετατρέπουν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου σὲ ἐμπορικὴ πράξι.

Ἦταν ἀκόμα **ἐναντίον τῆς παρατεταμένης μνηστείας.** Ἀποφάσισες, λέει, νὰ παντρεύῃς τὴν κόρη σου; Γρήγορο γάμο! Τὰ ἀρραβωνιάσματα ποὺ βαστᾶνε μῆνες καὶ χρόνια δὲν εἶνε καλά. Τὰ ἔμπα - ἔβγα εἶνε τοῦ διαβόλου.

Ἔστρεψε ἐπίσης τὴν προσοχὴ του στὴν **ἀνατροφή τῶν παιδιῶν.** Δὲν θὰ σὲ ὀνομάσω μάνα, λέει, γιὰτὶ γεννᾷς. Γεννοῦν καὶ τὰ ζῶα. Θὰ σὲ ὀνομάσω μάνα, ἂν αὐτὸ ποὺ γέννησες τὸ κἀνης ἄγγελον, ἂν τὸ παιδί σου τὸ μάθης νὰ κἀνη τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ἡ πρώτη λέξι ποὺ θὰ πῆ νὰ εἶνε «Θεός».

Καὶ κάτι ἄλλο. Μέσα ἀπ' τὸ σπίτι πολλὰ μποροῦν νὰ λείψουν. Ἐκεῖνο, λέει, ποὺ **δὲν θέλω νὰ λείπη ἀπὸ κανένα σπίτι** εἶνε τὸ **Εὐαγγέλιον.** Ὁχι ἀπλῶς χρυσοδεμένο στὶς εἰκόνες, ἀλλὰ κάθε βράδι ἀνοίξετε καὶ διαβάστε μιὰ σελίδα καὶ προσπαθήστε νὰ τὰ ἐφαρμόσετε. Ὅπου διαβάζεται καὶ ἐφαρμόζεται Εὐαγγέλιον, ἐκεῖ διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ.

● Δὲν φτάνει ὅμως νὰ προσπαθοῦν μόνο ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας, πρέπει νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡ **ΚΟΙΝΩΝΙΑ.** Ἄλλὰ ἡ κοινωνία διαφθείρεται. Καὶ τὸ πιὸ εὐαίσθητον μέρος τῆς κοινωνίας εἶνε τὰ παιδιά. Δυὸ πράγματα προσέξτε στὰ παιδιά· τὰ αὐτάκια τους καὶ τὰ ματάκια τους.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ Χρυσοστόμου ὑπῆρχαν θέατρα. Ἐκεῖ γυναῖκα ἀμαρτωλὰ χόρευαν ἀνήθικους χορούς. Τί κηρύγματα ἔκανε **κατὰ τῶν θεάτρων καὶ τῶν χορῶν!** Ὅταν μείνη ἱστορικὸς ἐκεῖνος ὁ λόγος ποὺ εἶπε· «Ὅπου χορός, ἐκεῖ διάβολος».

Μιὰ ἄλλη πληγὴ τῆς κοινωνίας ἦτο ἡ **πλεονεξία** καὶ φιλαργυρία. Αὐτὴ, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, εἶνε «**ρίζα πάντων τῶν κακῶν**» (Α' Τιμ. 6,10). Πόσο ἀγωνίστηκε ὁ Χρυσόστομος! Οἱ πλούσιοι ἀκόμα καὶ τὰ ἀγγελία τῆς νυκτὸς τὰ εἶχαν ἀπὸ χρυσάφι. Ὅταν τό ἔμαθε αὐτό, μίλησε σκληρά. Προειδοποίησε, ὅτι θὰ γίνῃ σεισμὸς στὴν Ἀντιόχεια· καὶ ὄντως ἔγινε. Πάνω στὴν προσπάθειά του νὰ ξεριζώσῃ τὴ φιλαργυρία, λέει κάπου· Ξέρετε πότε θὰ πάψῃ τὸ κακὸ στὸν κόσμον; ὅταν ὅλοι πάψουμε νὰ λέμε τὸν κατηραμένο λόγο «Αὐτὸ εἶνε δικό μου, αὐτὸ εἶνε δικό σου». Τὰ πάντα κοινά!

● Στράφηκε καὶ πρὸς τὸ **ΚΡΑΤΟΣ**. Ἦρθε σὲ σύγκρουσι. Ἄπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ δράμα του. Πίστευε, ὅτι ὁ ἄρχοντας πρέπει νὰ ἔνε φύλακας τοῦ δικαίου καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Μ' αὐτὰ τὰ δύο σταθμὰ ζύγιζε τοὺς ἄρχοντες. Ἡ ζυγαριά του ἦταν δίκαιη, καὶ τὸ ἀπέδειξε. Λέει κάπου· Ἄν ὁ ἄρχοντας δὲν εἶνε φύλακας τοῦ δικαίου, τότε εἶνε χειρότερος ἀπὸ ἓνα ληστή· γιατί ὁ ληστής κάνει μικρὸ κακὸ, ἐνῶ αὐτὸς ποὺ ἔχει ἐξουσία κάνει μεγάλο κακὸ.

Στὴν Ἀντιόχεια μεσολάβησε **ὑπὲρ τῶν ἀδυνάτων**. Στοὺς δρόμους εἶχαν ἀγάλματα ποὺ παρίσταναν τὸ βασιλιά καὶ τὴ βασίλισσα. Μία μέρα ὁ λαὸς ξεσηκώθηκε, δὲν μποροῦσε ν' ἀντέξει τὴ φορολογία· ἔσπασαν τὰ ἀγάλματα τοῦ αὐτοκράτορα. Τότε ὁ Θεοδόσιος διέταξε καὶ περικύκλωσαν τὴν πόλι. Συνέλαβαν χίλια περὶ πτωχαδάκια καὶ τὰ ῥριξαν στὰ μπουντρούμια. Θρῆνος καὶ κοπετός· ἔκλαιγαν μανάδες, γυναῖκες, οἱ πάντες. Καὶ ἐνῶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ τοὺς ἐκτελέσουν, στάθηκε μπροστὰ ὁ Χρυσόστομος μὲ τοὺς καλογήρους του καὶ εἶπε· Θὰ πατήσετε πάνω μας, μὰ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ ἐκτελέσετε τὰ πτωχαδάκια· ἐκτελέστε ἐμᾶς... Καὶ ζήτησε χάρι, ν' ἀναβάλουν γιὰ ἓνα μῆνα τὴν ἐκτέλεσι. Μέσα στὸ μῆνα ὁ Χρυσόστομος κίνησε γῆ καὶ οὐρανὸ, καὶ τοὺς ἔσωσε. Τότε ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ ἔκανε εἰκοσιμία (21) ὁμιλίες, μία κάθε βράδι. Παρηγόρησε καὶ ἐμψύχωσε μέσα στὴ φοβερὴ ἐκείνη δοκιμασία.

Ἄλλη περίπτωσι ποὺ ἦρθε σὲ σύγκρουσι μὲ τὴν ἐξουσία ἦταν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὅταν **ἤλεγξε τὴν ἀσέβεια τῶν ἰσχυρῶν**. Αὐτοκράτειρα ἦταν τότε ἡ Εὐδοξία. Μία Κυριακὴ ὁ Χρυσόστομος, καθὼς πήγαινε στὴν ἐκκλησία, ὅταν πλησίασε στὸ ναὸ ἄκουσε «νταούλια». Πρῶι - πρῶι εἶχαν μαζευτῆ ὄλοι, ἄρχοντες, στρατηγός, ὑπατος. Τί γινόταν; Ἔκαναν τὰ ἀποκαλυπτήρια μιᾶς προτομῆς. Εἶχαν φτειάξει χρυσὸ ἄγαλμα στὴν Εὐδοξία, γιὰ νὰ τὴν κολακεύσουν. Ποῦ νὰ κἀνη λειτουργία ὁ Χρυσόστομος! ἦταν ἀδύνατο. Ἀνέβηκε λοιπὸν στὸν ἄμβωνα καὶ ἤλεγξε δριμύτατα.

● Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα ἐνδιαφέρθηκε ὁ Χρυσόστομος· ἀλλὰ πολὺ περισσότερο ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν ἀναγέννησι τῆς **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**, ποὺ τότε ἦταν σὲ ἀθλία κατάστασι. Τὰ κακὰ τοῦ κλήρου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦταν δύο, φιλαργυρία καὶ ἀνηθικότης. Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ δύο ἔδωσε σκληρὸν ἀγῶνα.

Ὁ Χρυσόστομος ἤθελε, οἱ ποιμένες νὰ μπαίνουν στὸ μαντρί τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν θύ-

ρα. Ἡ δὲ θύρα εἶνε μία· «**ψήφω κλήρου καὶ λαοῦ**». Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐξελέγησαν ὁ ἅγιος Νικόλαος, ὁ μέγας Ἀθανάσιος, ὁ ἅγιος Σπυρίδων, καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Σήμερα ὁ δεσπότης ἐκλέγει τὸ διακὸ, τὸν παπᾶ, τοὺς ἐπισκόπους, τὸν ἡγούμενο. Ὁ λαὸς ἀγνοεῖται. Ἐμεῖς πιστεύουμε σὲ μία ἀρχή· **ἐκ τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τὸν λαὸν** οἱ ποιμένες. Κ' ἐγὼ θ' ἀγωνισθῶ μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, καὶ θὰ χαρῆ ἡ ψυχὴ μου ὅταν δῶ μιὰ **Ἐκκλησία ζῶσα καὶ ἐλευθέρα**.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἡ δρᾶσις –εἶνε νόμος– προκαλεῖ ἀντίδρασι. Ἄμα δὲν πειράζης κανένα, εἶσαι καλός. Ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιο λέει «**Οὐαὶ ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι**» (Λουκ. 6,26). Καὶ ἡ δρᾶσι τοῦ Χρυσοστόμου προκαλεσε ἀντίδρασι. **Ποιοὶ ἀντέδρασαν;**

Πρῶτα - πρῶτα ὅσοι ἠθελαν τὰ θέατρα καὶ τοὺς χορούς. Δεύτερον οἱ πλούσιοι, ποὺ τὰ κηρύγματα τοῦ γι' αὐτοὺς ἦταν φοβερὰ. Τρίτον οἱ γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦσαν τὴν πολυτέλεια. Τέταρτον οἱ φαῦλοι κληρικοί. Πέμπτον οἱ γυναῖκες τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς. Ἔκτον οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, ὁ αὐτοκράτωρ Ἀρκάδιος καὶ ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία. Δὲν σᾶς εἶπα ὅμως τίποτε. Ὅλους αὐτοὺς θὰ τοὺς νικοῦσε. Ἀλλὰ δὲν ἔπεσε γιὰ πολέμησε αὐτούς· ἔπεσε γιὰ πολέμησε τοὺς ἐπισκόπους! Τὸ λέει ὁ ἴδιος· «**Οὐδὲν δέδοικα ὡς ἐπισκόπους πλὴν ἐνίων**», τίποτα δὲν φοβήθηκα ὅπως **τοὺς ἐπισκόπους** ἐκτὸς ἐλαχίστων.

Ἔτσι **τὸν συνέλαβαν**, τὸν πέρασαν ἀπέναντι στὴν Ἀσία, τὸν ὠδήγησαν μὲ τὰ πόδια πέρα ἀπ' τὸ Σαγγάριο, ἔφτασε στὴν Κουκουσὸ τῆς Ἀρμενίας. Ἐκεῖ ἔδωσαν νέα διαταγή, νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ Κόμανα. Εἶχε καταπονηθῆ.

Ἦταν παραμονὴ τοῦ Σταυροῦ. Δὲν μποροῦσε πλέον νὰ βαδίσῃ. Σὰν τὸ ὄριμο μῆλο ἔπεσε. Τὸν πήγαν σ' ἓνα μικρὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Βασιλίσκου. Τὴ νύχτα ποὺ κοιμήθηκε εἶδε ὄραμα τὸν ἅγιο Βασιλίσκο νὰ τοῦ λέη· «**Ἀδελφὲ Ἰωάννη, θάρσει· αὔριο θὰ εἶσαι μαζί μας**». Τὸ πρῶι ξημέρωνε 14 Σεπτεμβρίου. Σηκώθηκε. Ὅ,τι εἶχε, τὰ μοίρασε στοὺς φτωχοὺς. Ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Καὶ μετὰ, ὁ ἅγιος αὐτὸς ἐπίσκοπος, τὸ ἀηδόνι τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἀθάνατος ἱεράρχης, **ἔκλεισε ἐκεῖ τὰ μάτια του**. Τὰ τελευταῖα του λόγια ἦταν· «**Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν**». Καὶ μ' αὐτὰ ἡ ἀγία του ψυχὴ φτερούγισε στὰ οὐράνια, γιὰ νὰ εἶνε ἐκεῖ ἱεράρχης «**ὄσιος, ἄκακος, ἀμίαντος**» (Ἐβρ. 7,26), πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη μεγάλη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὴν αἴθουσα τοῦ συλλόγου «40 Μάρτυρες» Κοζάνης τὴν 13-11-1961. Καταγραφή καὶ σύντμησις 13-11-2000, ἐπανέκδοσις 7-11-2017.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 931 ²	Σύναξις Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ Κυριακὴ 7 Ἰανουαρίου 2018 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Τὸ κήρυγμα τοῦ Βαπτιστοῦ

Χθές, ἀγαπητοί μου, ἦταν ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Φώτων· βαπτίσθηκε ὁ Χριστός. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴ **μνήμη** ἐκείνου ποὺ ἀξιώθηκε νὰ τὸν βαπτίσῃ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου **τοῦ Βαπτιστοῦ**.

Νὰ τὸν ἐπαινέσουμε; Εἴμαστε ἀνάξιοι. Ἄλλωστε ὁ ἅγιος Ἰωάννης δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τοὺς δικούς μας ἐπαίνους· **τὸν ἐπαίνεσε ὁ Ἰδιος ὁ Χριστός**. «*Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε...*» (ἀπολυτικ.). Ὁ Χριστὸς εἶπε «*Οὐκ ἐγγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ*» (Ματθ. 11,11)· ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδάμ, μεταξὺ τοῦ πλήθους ποὺ γεννήθηκαν, δὲν ὑπῆρξε ἄλλος ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Βαπτιστή.

Τί λοιπὸν νὰ προσθέσουμε ἐμεῖς; Παρὰ ταῦτα ἂς ψελλίσουμε λίγες λέξεις στὴν ἑορτὴ του.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ἀγαπητοί μου, ἦταν παιδὶ εὐσεβῶν γονέων, τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ, ποὺ ἀξιώθηκαν νὰ τὸν ἀποκτήσουν σὲ μεγάλη ἡλικία κατὰ τρόπο θαυμαστό. Ἰωάννης θὰ πῆ «*δῶρο Θεοῦ*». Καὶ ἦταν δῶρο Θεοῦ ὁ Ἰωάννης. **Ἐμβρυο ἀκόμα**, μέσα ἀπ' τὴν κοιλιά τῆς μητέρας του, χαιρέτισε καὶ προσκύνησε τὸ Χριστό, ὅταν ἡ Παναγία ἔγκυος, ἐπισκέφθηκε τὴν Ἐλισάβετ. Τότε «*ἐσκίρτησε τὸ βρέφος*», ὁ Ἰωάννης, «*ἐν τῇ κοιλίᾳ*» τῆς μητέρας του (Λουκ. 1,41). Ἀπὸ τότε **ἦταν ἁγιασμένος**.

Ὅταν μεγάλωσε, πῆγε **στὴν ἔρημο** τοῦ Ἰορδάνου. Ἐκεῖ **ἀσκήθηκε αὐστηρά**. Ἐζήσε βίο ὑπεράνθρωπο. Ἡ ἐνδυμασίᾳ του ἀπλῆ. Τὸ φαγητό του λιτό. Ποτό του τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ. Στρώμα του ἡ ἄμμουδιὰ τῆς ὄχθης, ὀροφὴ τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, συντροφιά του τὰ θηρία.

Μέσα σὲ τέτοιες συνθήκες ἀνδρώθηκε. **Βιβλίο, ποὺ μελετοῦσε, ἦταν ἡ φύσις**. Τὰ πάντα μιλοῦν, ὅλα κηρύττουν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ· «*Αἰνεῖτε αὐτὸν ἡλιος καὶ σελήνη, αἰνεῖτε αὐτὸν πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς*» (Ψαλμ. 148,3).

Πανεπιστήμιο τοῦ Ἰωάννου ἡ **ἔρημος**. Ἐκεῖ καταρτίσθηκε, καὶ ἐκεῖ ἔλαβε τὴν ἐντολὴ ν' ἀρχίσῃ τὸ βάπτισμα καὶ τὸ **κήρυγμα**. Ἐνα κήρυγμα ποὺ διέφερε ἀπὸ τὰ κηρύγματα τῶν φαρισαίων καὶ γραμματέων, κήρυγμα ποὺ ξυπνοῦσε τὴν συνείδησι, ἀναγκαῖο στὴν ἐκφυλισμένη γενεά.

Ποιό ἦταν τὸ κήρυγμά του;

● Τὸ βασανισμένο **λαὸ** τὸν ἔβλεπε ὁ Ἰωάννης μὲ συμπάθεια καὶ τὸ κήρυγμά του ἦταν κήρυγμα παρηγορίας καὶ ἐνισχύσεως. Τοὺς συνιστοῦσε, νὰ ἔχουν ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τους· συνιστοῦσε πρὸ παντὸς τὴν ἐλεημοσύνη. Θεῖο ἄρωμα! Τὰ ωραιότερα λόγια τὰ ἔχει πεῖ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄς τ' ἀκούσουν ὅσοι πιστεύουν στὸ Μάρξ καὶ στὸ Λένιν, ποὺ ἔκλεψαν συνθήματα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὰ κλεμμένα τὰ ἀνακάτεψαν μὲ ὑλισμὸ καὶ ἀθεΐα. Ἰδοὺ τὸ μεγάλο σφάλμα τους. Τί ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης· Ὅποιος ἔχει **δυὸ** πουκάμισα, νὰ δώσῃ τὸ ἓνα σ' αὐτὸν ποὺ εἶνε γυμνός· καὶ ὅποιος ἔχει **δυὸ** ψωμιά, νὰ δώσῃ τὸ ἓνα στὸν ἄλλο ποὺ πεινάει (Λουκ. 3,11). Αὐτὰ τὰ εἶπε πολὺ προτοῦ παρουσιαστοῦν οἱ διάφοροι λεγόμενοι θεωρητικοὶ διδάσκαλοι τῆς ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης. Κήρυγμα κοινωνικό, ριζοσπαστικό, κήρυγμα ἐλεημοσύνης καὶ φιλανθρωπίας, κήρυγμα ἀληθινῆς ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης.

● Ἐρχονταν κατόπιν κοντὰ του **τελώνες**. Τί ἦταν αὐτοί; Δὲν εἶχαν καλὸ ὄνομα. Ἦταν ὑπάλληλοι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἔφοροι καὶ εἰσπράκτορες, ποὺ δὲν ἀρκοῦνταν νὰ εἰσπράττουν τὴ νόμιμη φορολογία, ἀλλὰ πίεζαν πολὺ τὸ λαό, γι' αὐτὸ ἦταν μισητοί. Σ' αὐτοὺς ἔλεγε· Μὴ πιέζετε καὶ μὴν εἰσπράττετε περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι πρέπει νὰ εἰσπράττετε (βλ. ε.ἀ. 3,12-13).

● Ἐρχονταν μετὰ **στρατιῶτες** τῶν Ῥωμαϊκῶν λεγεώνων, πανίσχυροι κατὰ κόσμον. Σ' αὐ-

τούς τί ἔλεγε; Δὲν ἔλεγε νὰ ρίξουν τὰ ὄπλα· διότι εἶνε ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς δημοσίας τάξεως. Ἀλλὰ τί τοὺς ἔλεγε· Τὸ ὄπλο, ποὺ σὰς ἔδωσε ἢ πατρίδα, μὴν τὸ χρησιμοποιοῦτε κἀνοντας κατὰχρησι καὶ ἀδικία, μὴν ἐκμεταλλεύεστε τὴν ἐξουσία σας γιὰ ν' ἀρπάξετε· ἀρκεσθῆτε στὸ μισθὸ σας (βλ. ἔ.ἀ. 3,14).

● Πρὸς ὅλο τὸν ὄχλο μιλοῦσε μὲ εὐθύτητα. Ἄλλ' ἐκεῖνοι ποὺ προκαλοῦσαν περισσότερο τὸν ἔλεγχο του ἦταν **οἱ φαρισαῖοι**, ἡ ἄρχουσα τάξις. Αὐτοὶ καυχόνταν γιὰ τὴ σοφία τους, γιὰ τὶς γνώσεις τους, γιὰ τὴν «ἀγιωσύνη» τους. Σ' αὐτοὺς ἦταν σκληρός, πολὺ σκληρός. Τοὺς ὠνόμαζε ὀχιές, «*γεννήματα ἐχιδνῶν*» (ἔ.ἀ. 3,7). Γιατί; Γιατί ἦταν μητροκτόνοι καὶ πατροκτόνοι σὰν τὴν ὀχιά, ποὺ ὅταν πρόκειται νὰ γεννηθῆ τρώει τὴ κοιλιὰ τῆς μάνας της καὶ τὴν θανατώνει. Τοὺς ὠνόμαζε ἀκόμη δέντρα σαπρά, ποὺ τὰ περιμένει τσεκούρι καὶ φωτιά· «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (ἔ.ἀ. 3,9). Τὸ καλὸ δέντρο ἔχει καρπούς· ἢ μηλιά τὰ μῆλα, ἢ ἀχλαδιὰ τὰ ἀχλάδια, ἢ πορτοκαλιὰ τὰ πορτοκάλια. Ἐσὺ τί κάνεις, ἀχρηστε ἄνθρωπε;

Τέλος ὁ Ἰωάννης ἔκανε ἓνα τόλμημα. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες ἓνας βασιλιάς παντοδύναμος, **ὁ Ἡρώδης**, ἔδωξε τὴ νόμιμη γυναῖκα του, πῆρε ὡς παλλακίδα τὴ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, τὴν αἰσχρὴ Ἡρωδιάδα, καὶ συζοῦσε μαζί της. Ὅσοι ἀνέβαιναν στὰ ἀνάκτορα τὸν κολάκωναν. (Ἔτσι εἶνε. Νὰ κάνω τώρα τὸν παραλληλισμὸ; Διότι συνέβη αὐτὸ καὶ στὶς μέρες μας. «Λεβέντη» τὸν λέγανε ἓνα πόρνο, 75 χρονῶν ἄνθρωπο, ποὺ διέλυσε τὴν οἰκογένειά του καὶ συζοῦσε μὲ ἄλλη γυναῖκα). Τέτοιοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι... Ὁ Ἰωάννης ὅμως ἀνέβηκε στὰ ἀνάκτορα καὶ ἔρριξε τὸν κεραυνό. Κεραυνὸς ἦταν ὁ λόγος του «*Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου*» (Μάρκ. 6,18)· δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται, βασιλιά, νὰ ἀτιμάζῃς τὸν ἑαυτὸ σου καὶ νὰ συζῆς παράνομα μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος του· πέντε λέξεις κήρυγμα. Ἀλλὰ οἱ λέξεις αὐτὲς ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ μυριάδες κηρύγματα. Καὶ τελικὰ αὐτὲς στοίχισαν τὸ κεφάλι τοῦ τιμίου Προδρόμου.

* * *

Τέτοιοι ἦταν ὁ Πρόδρομος. Καὶ τέτοια παράδοσι ἄφησε στὴν Ἐκκλησία μας. Ἄν πρέπει νὰ ὑπάρχη κήρυγμα στὴν Ἐκκλησία, **τὸ κήρυγμα** δὲν πρέπει νὰ 'νε κολακεία· πρέπει νὰ 'νε σθεναρό, ριζοσπαστικό, ἀποτελεσματικό. Νὰ ἐλέγῃ τοὺς πάντες· ὄχι μόνον τοὺς μικροὺς

τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους ποὺ κατέχουν τὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα.

Ἐπάρχει σήμερα τέτοιο κήρυγμα; Δόξα τῷ Θεῷ **ὑπάρχει**, ἀδελφοί μου, παρ' ὅλο ὅτι εἶνε σπάνιο. Δύο - τρία παραδείγματα ἀναφέρω.

✓ **Στὴ Γερμανία** ἦταν ὁ Χίτλερ. Αὐτὸς διέταξε, πάνω στὴν ἀγία τράπεζα, ἐκτὸς τοῦ Εὐαγγελίου, νὰ βάλουν τὸ βιβλίον του μὲ τίτλο «Ὁ ἀγὼν μου», ἓνα ἀθεϊστικὸ βιβλίον. Ὅλοι οἱ πάστορες ὑπέκυψαν, καὶ δίπλα στὸ Εὐαγγέλιον ἔβαλαν τὸ βιβλίον τοῦ Χίτλερ. Ἐνας μόνον, ποὺ ὑπῆρξε καὶ ἥρωας τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, δὲν ὑπέκυψε καὶ δὲν πειθάρχησε. Συνελήφθη, ὠδηγήθη στὶς φυλακές. Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέφθηκαν οἱ ἄλλοι πάστορες καὶ τοῦ εἶπαν· «Πῶς εἶσαι μέσα; Ἐσὺ ὁ ἥρωας τῆς Γερμανίας, ὁ μορφωμένος, ὁ ἐκλεκτός, νὰ εἶσαι μέσ' στὶς φυλακές!». Καὶ αὐτὸς τί ἀπήντησε· «Ἐσεῖς ἀπορεῖτε πῶς εἶμαι μέσα ἐγώ, κ' ἐγὼ ἀπορῶ πῶς εἶστε ἔξω ἐσεῖς...». Σοφὰ λόγια, ἔλεγχος ὄλων τῶν δειλῶν ἱεροκηρύκων.

✓ **Στὴ Ρουμανία**, ὅταν ἔγινε ἡ ἐπανάστασι καὶ γκρέμισαν τὸ τρομερὸ καθεστῶς, τότε ποὺ ὑπῆρχε πείνα καὶ δυστυχία ἄνευ προηγουμένου, ποιὸς ἄναψε τὴ φωτιά; Ἐνας Ρουμᾶνος ἱερεὺς! Αὐτὸς, θαρραλέος, ἔρριξε τὴ θρυαλίδα. Ἦλεγξε τὸν ἄρχοντα τῆς χώρας ὡς ἄλλος Πρόδρομος, καὶ συνελήφθη...

✓ **Νὰ πᾶμε στὴ Ρωσία**; Ὅταν ὁ Στάλιν διέταξε νὰ παύσουν πλέον τὰ κηρύγματα, οἱ διδασκαλίαι, τὰ πάντα, ἐκεῖ παρουσιάστηκαν ἡρωες, ἐκ τῶν ὁποίων ἓνας ὑπῆρξε ἱερεὺς καὶ ἄλλοι μοναχοί, ἀπλοῖ καλόγεροι. Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ ἓνας, ὁ Σολτζενίτσιν, ποὺ ἐκλόνισε ἐκ θεμελίων τὸ καθεστῶς μὲ τὰ γενναῖα κηρύγματά του. Ἔτσι τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1989 ἔγινε τὸ θαῦμα. Ὑστερα ἀπὸ 75 χρόνια χτύπησε πάλι ἡ καμπάνα στὴ Μόσχα. Ὁ Χριστὸς δὲν πέθανε, ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

✓ **Κ' ἐγώ**, ἀγαπητοί μου, ὁ γέρων ἐπίσκοπος – δὲν θέλω νὰ περιαιτολογήσω – ἐλάλησα τὰ πρέποντα, μικρὸς καὶ ἀσήμαντος μιμητῆς τοῦ ἀγίου Ἰωάννου καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἔπαυσα νὰ ἐλέγχω. Δὲν χτυπῶ τὸ καλάμι ὅταν εἶνε πεσμένο, τὸ θεωρῶ ἀνανδρία· τὸ χτυπῶ ὅταν εἶνε ὄρθιο. Ἦλεγξα καὶ κινδύνευσα, καὶ σώθηκα ἐκ θαύματος.

Ζητῶ λοιπὸν καὶ ἀπὸ σᾶς, νὰ συμβάλλετε **νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ ὅλους τὸ Εὐαγγέλιον**. Τότε ἡ μαρτυρικὴ μας πατρίδα θὰ γίνῃ ἔθνος ἅγιο, ποὺ θὰ δοξάσῃ πάλι τὸ Χριστό· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἰωάννου Ποταμαῖδος τὴν 7-1-1990. Καταγραφή καὶ σύντμησις 7-1-2003, ἐλαφρὰ μετονομασία καὶ ἐπανεκδόσις 412-2017.

Τὸ φυλλάδιον διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸν Σύλλογον Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυον στὸν ἰστότοπον: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2062	Νέο πολιτικὸ ἔτος – Πρωτοχρονιά Δευτέρα 1 Ἰανουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ νέο ἔτος

Τὰ μεσάνυχτα τῆς 31ης Δεκεμβρίου, ἀγαπητοί μου, ὅταν ὁ δείκτης τοῦ ρολογιοῦ δειχνεὶ δώδεκα, ἕνας χρόνος ζυμωμένος μετὰ χαρὲς καὶ λύπες σφραγίζεται καὶ μπαίνει στὰ ἀρχεῖα τῆς αἰωνιότητος· μιὰ σταγόνα τοῦ χρόνου πέφτει στὸν ὠκεανό. Οἱ μελλοντικὲς γενιὲς θὰ γίνουν κριταὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἔργων τοῦ ἔτους αὐτοῦ. Πάνω ὅμως ἀπὸ τὴν κρίσι τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶνε ἡ **ἀδέκαστη κρίσι τοῦ Θεοῦ**, ποὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη θ' ἀπαγγεῖλη τὸ τρομερὸ «κατηγορῶ» ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τὸ ἔτος αὐτὸ διαλογίστηκαν τὸ πονηρὸ, λάλησαν τὸ ψεῦδος, ἔπλεξαν σκευωρίες, ἔπραξαν τὰ φαῦλα, καταπάτησαν θεῖους καὶ ἀνθρώπινους νόμους, ὠργίασαν καὶ ἔβαψαν μετὰ αἷμα ἀθῶων τὴ γῆ. Τίποτε ἀπ' ὅλα δὲν θὰ μείνη ἀβράβευτο ἢ ἀτιμώρητο. Πιστέψτε το, ὅλα εἶνε γραμμένα! Ἐκεῖνος ποὺ μετράει τὶς σταγόνες τῆς ἀβύσσου, τὰ φύλλα τῶν δασῶν καὶ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, θὰ μετρήσῃ καὶ τὶς σκέψεις, τὶς ἐνδόχυχες ἐπιθυμίες, τὰ βαθύτερα ἐλατήρια τῶν πράξεών μας, καὶ «*ἀποδώσει ἐκάστω κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ*» (Ματθ. 16,27).

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ 1η Ἰανουαρίου, ἡ 1η τοῦ νέου ἔτους, δὲν πρέπει νὰ περνᾷ ἐπιπόλαια, μέσα σὲ γέλια καὶ καγχασμούς, μέθη καὶ ὄργια, καὶ δίπλα στὸ πράσινο τραπέζι τοῦ χαρτοπαιγνίου. Αὐτὴ εἶνε ζωὴ ῥηχὴ, ποὺ δὲν ἀξίζει νὰ ζοῦμε. «Βίος ἀνεξέλεγκτος βίος ἀβίωτος», ἔλεγε ἕνας ἀρχαῖος φιλόσοφος τῶν Ἀθηνῶν. Ἄς ἐλέγξουμε λοιπὸν κ' ἐμεῖς τὸν ἑαυτὸ μας. Ἄς σταθοῦμε μετὰ προσοχὴ στὸν ἰσθμὸ αὐτὸ τοῦ χρόνου, ἃς ρίξουμε ἕνα βλέμμα στὸ παρελθὸν κι ἃς ἀτενίσουμε πρὸς τὸ μέλλον. Ἔχουμε **ἱερὰ καθήκοντα τῶρα στὴν ἀρχὴ τοῦ νέου ἔτους**. Ποιά;

* * *

● Πρῶτον νὰ σταθοῦμε **εὐγνώμονες γιὰ τὴν εἰρήνην**. Ἄς εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο καὶ γιὰ ἄλλες μικρότερες δωρεὲς ποὺ μᾶς ἐπιδαψίλευσε, ἀλλὰ ἰδιαίτερος γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ εἰρήνην ποὺ ἐπικράτησε. Εἰρήνην, γλυκὺ ὄνομα

καὶ πράγμα! Μὴ μολύνουμε σήμερα τὸν ἑαυτὸ μας μετὰ ὄργια· ἃς ὑψώσουμε τὰ μάτια στὸν οὐρανό, ἃς εὐχαριστήσουμε τὸ Χριστὸ γιὰ τὸ ἀνεκτίμητο τοῦτο ἀγαθὸ, καὶ ἃς παρακαλέσουμε **νὰ μείνη** ἀνάμεσά μας ἡ εἰρήνη του «*ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν*» (Φιλ. 4,7).

● Ἐπειτα, νὰ μείνουμε **ἄγρυπνοι στὴν Ὁρθοδοξία**. Ἀπολαμβάνοντας τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης, προσοχὴ μὴ ἐπαναπαυθοῦμε καὶ ἀδρανήσουμε. Ὅχι! Νέοι ἀγῶνες μᾶς περιμένουν, ποὺ ἀπαιτοῦν μεγαλύτερη προσπάθεια ἀπὸ αὐτὴν ποὺ δείξαμε τὸ ἔτος ποὺ ἔληξε.

Νὰ σταθίσουμε τὶς εὐθύνες μας ἀπέναντι στὸ μέλλον καὶ νὰ χαράξουμε **πρόγραμμα ζωῆς** ποὺ θ' ἀκολουθήσουμε πιστά. Καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτό, στὶς κύριες γραμμές, μᾶς τὸ δίνει ὁ σημερινὸς ἅγιος, ὁ **Μέγας Βασίλειος**. Δὲν ἔζησε ἐκεῖνος εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε· ἔζησε μετὰ συγκεκριμένο σκοπὸ, μετὰ σταθερὲς ἀρχές καὶ πρόγραμμα βίου. Ἦταν ὅ,τι ἐπίστευε. Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Καισαρείας **μᾶς φωνάζει σήμερα**:

Χριστιανοὶ Ἕλληνας! Ἄτομα καὶ ἔθνη δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν δίχως πίστι. Ἡ πίστι εἶνε ἡ τροφὴ τοῦ πνεύματος, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς ψυχῆς. Καὶ ἀπ' ὅλες τὶς πίστεις ἡ ἀρίστη εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία· αὐτὴ διατήρησε τὸν γνήσιο Χριστιανισμό. Ἀγωνισθῆτε γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία!

Ὁ ἥρωας αὐτὸς δὲν δέχτηκε οὔτε τὴν παραμικρὴ παρέκκλισι ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία. Ἔμεινε ἀσυμβίβαστος μετὰ τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς πλάνες. Στὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ ἀσεβοῦς αυτοκράτορος Οὐάλεντος, **στὸν ἑπαρχο Μόδεστο**, ποὺ τὸν πίεζε νὰ προσχωρήσῃ στὴν αἵρεσι καὶ νὰ υπογράψῃ δήλωσι, ὁ Μέγας Βασίλειος ἀπήντησε μετὰ ἐξῆς λόγια, ποὺ δείχνουν ὅτι δὲν ζοῦσε γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴν κοιλιά, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο πίστι, ἔτοιμος νὰ ὑποστῆ γι' αὐτὴν κάθε θυσία:

«Φωτιά καὶ σπαθὶ καὶ θηρία καὶ νύχια σιδερένια ποὺ ξεσχίζουσιν σάρκες ἐμᾶς δὲν μᾶς φοβίζουσιν. Ὅταν ὑποφέρουμε αὐτὰ γιὰ τὴν πίστι μας, χαιρόμαστε καὶ εὐφραινόμαστε. Βρίζε λοι-

πόν, ἀπείλει, κάνει ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα· **τὴν πίστι μου δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἀπαρνηθῶ.** Ἄς τ' ἀκούη αὐτὰ κι ὁ βασιλιᾶς».

Ἄλλ' ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα τὴ χώρα μας διατρέχουν **ἀντιπρόσωποι αἰρέσεων** καὶ ἀντιχριστιανικῶν θεωριῶν καὶ συστημάτων, καὶ μὲ ὕπουλα σατανικά μέσα, μὲ ψέματα καὶ ἀπατηλὰ συνθήματα προσπαθοῦν ν' ἀποσπάσουν τοὺς ὀρθοδόξους ἀπὸ τὴν πίστι τους. Ξέρουν καλὰ οἱ πράκτορες αὐτοὶ τὸ σκοπὸ τους· ξέρουν πῶς, ὅταν ὁ Ἕλληνας κλονιστῆ καὶ πάψη νὰ πιστεῦη στὴν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, θ' ἀπομακρυνθῆ κι ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς πατρίδος, ποὺ σ' ἐμᾶς εἶνε ἀναπόσπαστα συνδεδεμένες· Ἑλλάς καὶ Ὁρθοδοξία εἶνε ἀχώριστες!

● Τέλος πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ **συνεπεῖς στὴν ὀρθοπραξία.** Μαζὶ μὲ τὴν ἀκράδαντη Ὁρθόδοξο πίστι πρέπει νὰ μᾶς διακρίνουν καὶ τὰ καλὰ καὶ φωτεινὰ **ἔργα.** Καὶ ἐδῶ, στὸν τομέα τῆς πρακτικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀγαθοεργίας, μᾶς καλεῖ νὰ τὸν μιμηθοῦμε πάλι ὁ Μέγας Βασίλειος, ποὺ ἡ πίστι του ἐκδηλωνόταν σὲ ἔργα.

Ἦταν πλούσιος. Κι ὅταν χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος, ὅλη τὴν πατρικὴ κληρονομία του τὴν διέθεσε ὑπὲρ τῶν πασχόντων· ἔχτισε τὴν περίφημη **Βασιλειάδα**, ἓνα συγκρότημα κτηρίων ὅπου ὑπῆρχε ξενώνας, γηροκομεῖο, ὀρφανοτροφεῖο, νοσοκομεῖο· ἐκεῖ κάθε δυστυχισμένος εὔρισκε ἀνάπαυσι. Σὲ ἐποχὴ ποὺ ἡ κοινωνικὴ πρόνοια τοῦ κράτους ἦταν ἀνύπαρκτη, ὁ ἱεράρχης διωργάνωσε δίκτυο φιλανθρωπίας καὶ σ' αὐτὸ ἐργαζόταν συνεχῶς μέρα - νύχτα. Ἐὰν ἐπισκεπτόταν κανεὶς τὴν Καισάρεια, θὰ ἔβλεπε τὴ νύχτα ἓνα φῶς ἀναμμένο ὡς τὸ πρωί, κι αὐτὸ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ ἀσκητικὸ δωμάτιο τοῦ ἱεράρχου· ἐνῶ ὅλη ἡ πόλις κοιμόταν, αὐτὸς ὡς πατέρας ὅλων ἀγρυπνοῦσε, ἔκλαιγε γιὰ τ' ἀμαρτήματα τοῦ λαοῦ του, προσευχόταν, μελετοῦσε, ἔγραφε καὶ περίμενε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου γιὰ νὰ τρέξῃ πάλι ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του.

Πίστις καὶ ἔργα, Ὁρθοδοξία καὶ ὀρθοπραξία, θεωρία καὶ πράξις, νὰ τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς τοῦ ἀγίου Βασιλείου· στὸ πρόσωπό του τὰ δύο μεγάλα ρεύματα, ἰδεαλισμὸς καὶ ρεαλισμὸς, ταίριαξαν· διότι ὁ Μέγας Βασίλειος ἦταν μαθητῆς ἐκείνου ποὺ εἶπε· «*Ὁς ἂν ποιῆσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν*» (Ματθ. 5,19). Μὲ ὅλη τὴ ζωὴ του, ποὺ δὲν πῆγε περισσότερο ἀπὸ 49 χρόνια, ἀπέδειξε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶνε οὐτοπία, ἓνα πρόγραμμα ἀνεφάρμοστο, ἀλλὰ μιὰ πραγματικότητα, ποὺ εἰσδύει καὶ μεταμορφώνει τὸν ἄνθρωπο κ' ἐξωραΐζει ὅ,τι ἀγγίξῃ.

Τέτοιους ἄνδρες, μὲ πίστι βαθεῖα καὶ ἀγά-

πη πλατεῖα σὰν τὸν οὐρανὸ, ἔχουμε ἀνάγκη. Καὶ **τέτοιοι πρέπει νὰ γίνουμε ὅλοι.** Ὅχι μόνο οἱ κληρικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοί. **Καθένας** ποὺ βαπτίστηκε κι ἀνήκει στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, τὴν ὁποία λάμπρυναν μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι, ἄς κάνῃ αὐστηρὸ ἔλεγχο τῆς ζωῆς του. Καὶ τώρα στὴν ἀρχὴ τοῦ νέου ἔτους **ἄς θέσῃ στὸν ἑαυτὸ του τὰ ἐρωτήματα:** Ἔχω πρόγραμμα ζωῆς; Γιατί ζῶ κι ἀναπνέω; Ποιὰ πίστι κυριαρχεῖ μέσα μου; Τί καλὸ ἔπραξα γιὰ τοὺς ἄλλους τὸ ἔτος ποὺ ἔληξε; καὶ τί σκέπτομαι νὰ πράξω γι' αὐτοὺς τὸ νέο ἔτος;...

Ἦ Κύριε! Ἐὰν στὸ παρελθὸν ἔχασα ἡμέρες καὶ ὥρες ἄσκοπα, ἐὰν σπατάλησα τὸ χρόνο μου, ποὺ καὶ τὰ δευτερόλεπτά του ἔχουν ἀξία ἀνεκτίμητη, συγχώρεσέ με καὶ βοήθησέ με νὰ ἐκτιμῶ τις νέες εὐκαιρίες ποὺ μοῦ δίνεις, ν' ἀναπληρώσω τις ἐλλείψεις μου, νὰ διπλασιάσω τις προσπάθειές μου, νὰ καλλιεργήσω τὸ τάλαντο τείνοντας διαρκῶς **πρὸς τὴν τελειότητα**, κατὰ τὸ θεῖο σου ῥῆμα «*Ἔσεσθε ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν*» (Ματθ. 5,48).

Ἀδελφοί, χαράξτε πρόγραμμα χριστιανικῆς ζωῆς καὶ δράσεως· καὶ εἶθε ὁ ἄγγελος **κατὰ τὸ τέλος τοῦ νέου τούτου ἔτους** νὰ συλλέξῃ ἔργα ἀγαθὰ, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σωθῆ ἡ ψυχὴ, θὰ εὐεργετηθῆ ἡ πατρίδα, θὰ καταισχυνοῦν οἱ δαίμονες, καὶ θὰ δοξασθῆ ἡ ἁγία Τριάς.

Νέο ἔτος! Ὑψιστε Θεέ, «*ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων καὶ καπνίζονται*» (Ψαλμ. 103,32), **τί ἄραγε θὰ συμβῆ τὸ ἔτος αὐτό;** Θὰ ὑπερτερήσουν τὰ ἔργα τοῦ σατανᾶ ἢ τὰ ἔργα μὲ τὴ σφραγίδα τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου; Τὸ σκοτάδι θὰ ἐλαττωθῆ ἢ θὰ αὐξηθῆ; Καὶ στὴ γωνιὰ αὐτῆ τῆς Εὐρώπης, τὴν Ἑλλάδα μας, τί μέλλει γενέσθαι;

Κύριε, σὺ γνωρίζεις, ποὺ ὀρίζεις «*χρόνους ἢ καιρούς*» (Πράξ. 1,7). Ἐμεῖς, ὁ καθένας μας, ὅπου κι ἂν βρισκόμαστε, εἴτε στὸ ἐσωτερικὸ εἴτε στὸ ἐξωτερικὸ, **ἄς πράξουμε τὸ χρέος μας.** Πίστι ἀκράδαντη στὸ Θεὸ καὶ ἔργα λάμποντα - καρποὶ τῆς πίστεως, ἄς εἶνε τὸ πρόγραμμά μας.

Καὶ τότε ἡ εἰρήνη ποὺ θωπεύει τὰ μέτωπά μας δὲν θὰ ἔνε ἐφήμερη, δὲν θὰ διαρκεῖ ὅσο οἱ ἀλκυονίδες ἡμέρες, ἀλλὰ θὰ σκηνώσῃ ἀνάμεσά μας καὶ θὰ χαρίξῃ ἡμέρες χαρᾶς καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας, καὶ θ' ἀναδειξῆ **τὴν πατρίδα μας σκῆνωμα εἰρήνης**, τῆς εἰρήνης ἐκείνης ποὺ ἔψαλαν τὰ σμήνη τῶν ἀγγέλων τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη νύχτα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**